

CRÒNIQUES D'A **BORD**

Hi havia una vegada a Barcelona hi vivia un conductor de transports públics. Es deia Jordi i era conegut pel seu caràcter i la seva manera de ser, era cru i només pensava en tornar a casa quan acabava la seva feina diària. Conduïa autobusos, tramvies, metros entre d'altres.

Un dia en mig de la seva jornada diària quan estava conduint el tramvia li va aparèixer un noi d'uns vuit o nou anys, jove i escarransit, en Jordi com a tothom el va saludar i li va demanar el carnet o els diners, el noi, li va contestar que no portava diners i que no tenia carnet llavors ell li va dir que si no tenia res d'això no podia anar a cap lloc i que se'n tornés a casa, no el deixaria entrar. Però el noi va posar ulls tristos i va començar a explicar-li que la seva mare estava a l'hospital i que tenia dos germans més petits que ell i se'n tenia que cuidar tot sol ja que el pare estava passant mals moments econòmics i bevia begudes alcohòliques. Tornava a casa borratxo. També li va dir que en aquells moments es dirigia a l'hospital a veure a la seva mare i a explicar-li com anava tot mentre els seus germans s'havien quedat sols a casa amb el seu pare.

Al escoltar aquestes paraules el cor d'en Jordi va estrènyer-se fins a tornar-se tou del tot i deixar passar al pobre noi al qui les coses no li anaven gaire bé. Quan va arribar a l'hospital on anava, el conductor li va donar records de part seva per a la mare i uns quants diners per a que se'n sortís solet.

Quan va arribar la nit en Jordi va tornar a casa seva, va sopar i se'n va anar al llit un cop en ell, en Jordi va parar-se a reflexionar sobre la vivència que havia ocorregut aquell dia: va pensar en la cara d'aquell noi, i va utilitzar la empatia per primera vegada en la seva vida, va pensar en com es devia sentir aquell noi quan el primer cop que el va veure i li va dir que no podia entrar al tramvia. No li va agradar gens aquella sensació. Llavors es va dir que si continuava així, la gent li començaria a perdre el respecte i, que si no es plantejava una solució aviat al final si que ja no seria ningú per als demés.

Al dia següent va tornar a la seva rutina encara una mica pensatiu. Aquell mateix dia va tornar a veure el noi i li va preguntar si encara conservava els diners que el dia anterior li havia donat. El noi li va contestar que se'ls havia gastat per a comprar menjar per a ell, els seus germans i el seu pare i que també portava un present per a la seva mare. El portava dins una bossa agafada per les dues mans a la part davantera del seu cos.

Picat per la curiositat en Jordi li va preguntar quin regal era. Llavors el noi que es deia Albert li va contestar que el que li portava a la seva mare era un petó i una abraçada embolicats en un mocador de paper. En Jordi es va quedar bocabadat i se li va escapar una llàgrima per la galta dreta, l'Albert que ho va veure li va saltar a sobre i el va abraçar volent-lo consolar. Des d'aquell mateix moment es va crear un gran i fort vincle entre ells dos eren com si fossin família que es coneguessin des de feia temps. Cada dia es veien i es saludaven eren feliços alegres i tenien ganes de continuar vivint.